

Cum mi-am vândut bicicleta cea minunată?

Țtiu că nu i-a fost deloc ușor să poarte în spate un asemenea om cu greutate, în atâtea locuri frumoase. Așa că am socotit că i-a venit vremea să o vând.

Bicicleta cea extraordinară o țineam într-o boxă din blocul unde a stat soția în chirie când era studentă, bloc la vreo 10 minute de mers pe jos. Doamna la care a stat în chirie e tare amabilă și ne lasă să folosim în continuare boxa. Boxă, în contextul acesta, se referă la un spațiu din beciul blocului, o încăpere micuță închisă frumos cu lacăt. Mda, când am auzit prima dată de conserve ținute în boxă n-am țtiu care e scopul: zacuscă muzicală sau muzică zacuscoasă studențească?

Am pus anunț pe facebook market și pe olx. Un tânăr s-a arătat interesat de bicicleta cea nazdrăvăna. A rămas să mă sune după 18:00. La 18:01 m-a sunat. Semn bun, mi-am zis. E nerăbdător să intre în posesia ei. Ne vedem în 10 minute i-am zis, și am dat fuga la boxă.

Când am ajuns acolo, surpriză. Nu mai funcționa cheia de la interfon. Nu puteam să intru în bloc. Într-adevăr doamna ne întrebase în urmă cu câteva săptămâni dacă ne mai merge cheia, căci a ei nu mai mergea. Pesemne se schimbase ceva la interfon.

Îmi zic: lasă, că vine careva acasă sau pleacă de acasă și mă va lăsa să intru, că ardelenii sunt cumsecade.

Dar îmi dau seama că am un lapsus: cum o cheamă pe doamna? Dacă zic să mă lase cineva înăuntru, din partea cui am eu pretenția asta? Țtiam doar că stă la etajul trei. Vorba vine: nu locuiește ea acolo, ci apartamentul e la etajul trei.

Mă uit pe lista de la interfon și găsesc numele meu care-l cautam: Brădioară. Asta era! Buuun. Am nume, dar nu am cui adresa rugămintea. Nu venea, nu pleca nimeni.

Uitându-mă prin ușa de la intrarea în scară, observ că ușa din spate e deschisă. Oh, ce bine. Mă voi duce prin spate, că am mai intrat odată pe acolo. Și numa' bine că nu mă fac de râs cu omul. Chiar îmi spusese că nu ar vrea să vină degeaba.

Zis și fcut. Intru în scara blocului prin spate. Dar când să deschid ușa de acces în beci, era închisă! Ușă care niciodată nu mai fusese încuiată, deși nu mergem noi prea des pe la boxă. Da' fix acum trebuie să fie și asta încuiată, când mă grăbesc!

Nu-i bai. Aveam la cheie și cheia de la yala. Dau să deschid, nu merge. Fantastic! Deci aveam trei chei: de la interfon, de la ușa de acces în beci și de la boxă. Nu-i chiar cel mai plăcut sentiment să realizezi fix când te grăbești că două din ele nu mai funcționează. Ce-i de fcut? O sun pe soția și o rog să sune pe doamna Brădioară și să o întrebe cu cine să iau legătura pentru a putea intra în beci. Specific că mă grăbesc.

A sunat-o. Dac? ar fi sa scriem ce au vorbit, nu ne-ar ajunge spa?iul. Cred ca au dep?nat amintiri de c?nd era so?ia la facultate sau au schimbat ceva re?ete de cine ?tie ce m?nc?ruri. Sau poate doar st?team eu ca pe ace.

Într-un final primesc informa?ia cea mult a?teptat?: trebuie sa bat la parter, la prima u?? pe dreapta. Domnul are ?i el cheie. S? speram ca e acas?.

Bat, iese doamna.

- S?rut mâna. As dori sa intru în beci, dar e închis ?i am în?eles ca ave?i dvs chei. Aaa, din partea doamnei Br?dioar? sunt.

- Cea de la etajul trei?

- Da! Doamna Br?dioar? de la etajul trei.

?i îl strig? pe so?ul:

- Adu te rog cheia de la beci. Vrea b?iatul între în beci. Din partea doamnei Br?dioar? de la etajul trei este.

?i vine domnul cu cheia împ?r?iei. Sim?eam c? în sfâr?it lan?ul de ghinioane a luat sfâr?it. Ce u?urare! Dac? n-o fi bun? acum nici cheia de la lac?t? îmi da târcoale min?ii un gând mic, negru ?i r?u. Taci! i-am zis.

?i vine domnul cu cheia sa deschid? u?a becului. ?i nu merge nici a lui!

- Ce-i aici?! Au schimbat yala, cred.

Si îmi zice asta pe un ton calm, resemnat, ardelenesc. Dar mai încerc? un pic ?i reu?e?te.

- ?tii care-i treaba? Cheile astea sunt f?cute copie dup? copie dup? copie. De aia nu prea merg. ?i a ta ar trebui sa mearg?.

?tia acum s?-mi dea sfaturi, trecut fiind de acest obstacol. Mai încerc?m cu cheia mea, dar a mea nu mergea nicicum.

Oricum eram bucuros ca am putut intra. Imi las? cheia lui, ma roag? s? închid când termin ?i s?-i bat la u?? ca s?-i dau cheia. Ma asigur? c? nu e nici un deranj. Spirit ardelenesc, am zis.

Aprind lumina în beci, cobor în grab? sc?rile în acela?i timp pregatindu-mi cheia de la lac?tul boxei.

Când s? bag cheia în lac?t, constat c? a nu e lac?tul la locul lui. Dar ce?! Nu e nici u?a de la box?! Dar vai! Nici nu seam?n? beciul!!! A?a ceva...

Constrâns fiind de eviden?e, recunosc ca am gre?it beciul. Ies ?i închis u?a. Toc toc toc, la u?a domnului cu cheia.

- Am adus cheia. zic.

- Ai terminat deja? Ma întreb? el v?dit uimit nevoie mare c? un ardelean poate termina a?a rapid o treab?.

- Da, da. Zic eu sperând s? nu trebuiasc? s? dau multe detalii.

- Auzi... Î?i las cheia s?-?i faci copie ca s? ai când mai vii. (spirit ardelenesc, repet)

- Aaaa, nu. L?sa?i. Ca nu vin a?a des. Mul?umesc! Poate o întreb pe doamna Br?dioar? de la etajul trei.

- D-apoi cine ?tie când o întâlne?ti pe doamna Br?dioar? de la etajul trei? Po?i s-o iei pe asta. Nu-i nici o problema.

Cu toate ca era insistent ca un ardelean care te îmbie cu mâncare, n-am luat cheia. Ne salut?m ?i plec spre ie?ire.

Ies acum prin fa??, normal. Eram convins c? atunci când am dat înconjoriul blocului ca s? intru prin u?a din spate, am nimerit la alt? u??. Convingerea mi-a fost risipit? când am v?zut ca totu?i pe lista de la u?? apare Br?dioar?. Cum c? adic? asta e u?a, totu?i?!

Mai trag o privire în jur, ?i vad c? - hopa! - mai are blocul o u??. Ha! M? duc acolo. ?i iat? c? apare ?i pe lista de la u?a aceasta nume Br?dioar?. Cheile potrivesc toate de data asta, scot bicicleta cea frumoas? în strad? bucuros fiind ca înc? nu a venit omul. Bucuria oric?rui întârziat c?ruia ii place s? fie punctual: s? întârzie ?i cel?lalt .

În timp ce-l a?tept?m, meditez la faptele tocmai întâmplare. Ehh, îmi zic. Se întâmpl?. Ce?! Columb nu a vrut s? ajung? în India ?i a ajuns în America? Pe lâng? a lui, gre?eal? mea e atât de mic?!

Medita?ia îmi e întrerupt? când v?d pe unul c? încerc? s? sa parcheze cu spatele într-un loc de parcare liber. Ceva parc? se întâmplase. V?d ca un indicator (de pist? de biciclete) din spatele ma?inii d?rdâie. B?nuiesc ca nu de frig... În acela?i timp, pân? s? apuc sa zic ceva, omul mai d? o dat? ?i mai tare în el, de-l îndoiaie de-a binelea.

- Hey! Este un stâlp acolo!!!

- Ioi! Am crezut ca nu pot urca pe bordur?...

Se d? jos ?i constat? daunele: bara spate ?ifonat?, aripa frecat?. Apoi se îndreapt? spre mine:

- Alex?

- Da...

- Cu bicicleta!

In acel moment mi-am dat seama c? nu voi vinde eu în seara aceea excelenta biciclet?.

Dar ca s? nu zici ca am zis c?-?i povestesc cum am vândut bicicleta cea splendid? ?i ?i-am povestit doar cum am vrut s-o vând: am vândut-o peste câte câteva zile unui domn care a cump?rat-o pentru fiul dumnealui. Am l?sat 50 de lei din pre?ul ini?ial doar pentru ca nu mai voiam s-o bag în boxa doamnei Bredioar? de la etajul trei.